

FIZYJOGNOM (1) sb m

N pl fizyjogn(o)mowie.

Sł stp brak, Cn: fizyjonom, Linde XVI (ten sam przykład) – XVII w. (z Cn); poza tym XVIII w.: fizyjonomista.

Zajmujący się fizjonomiką, poznający z wyrazu i rysow twarzy oraz budowy ciała charakter i cechy umysłowe człowieka; metopscopus, physiognomus Cn [physiognomus seu physionomus – praktykarz, wieszczy Mącz 298d]: Czudność tedy zwierzchnia prawdziwy znak iest/ á piątno/ wnętrzney dobroći/ iáko piękny kwiát ná drzewie znákiem iest dobrego owocu: á my przez tho co widzimy/ dochodzimy tego czego widzieć nie mozem/ to iest vmyśłu przez ciało : łtądże to iest/ iż owi Philiognomowie s twarzy/ á s położenia członkow/ nietelko obyczáie/ ále y myśli czáfem człówiecze wiedzą. GórnDworz L1 5.

WG